

Irena Racková

V červenci se narodila,
dětství v Jičíně prožila.
Nacismus jí vzdělání vzal
a otce odvěkl, kdo ví kam.

V šestnácti do krutých podmínek vržena,
transportem s ostatními dráty.
Do Rigy převezena,
bez jídla a bez jistoty.

Popravy na vlastní oči,
krutá to podívaná,
hladomor, smutek, nemoci,
přesto láskou omámená.

Povstání se nevyvedlo,
to je mrtvých najednou.
Za prací dál jen jdou a jdou.

Lidskosti se nedočkala,
jen střílení pro zábavu zažila.
Únavou i hladem už padala,
ale víry se ani na vteřinu nevzdala.

Pochod smrti, osvobození,
tím se pro Irenu všechno mění.
Byla volná, směla jít,
Co víc by jen mohla chtít?

Po válce se z ní silnější osoba stala,
za každé své právo bojovala.
Nyní ničeho nelituje,
"Milujte své blízké" nám vzkazuje.

